

48. Raamattuluento: Hänen kärsimystensä osallisuuteen

Alkurukous/tervetuloa.

Alkusanat

Erityisesti sinulle, joka tulet uutena kuuntelijana luennoille, kerron, että luennessa ei mainita erikseen raamatunpaikkaviitteitä, vaan ne löytyvät luennon tekstistä. Luento on näin helpompi seurata. Tämäkään raamattuluento ei pyri ihmeellisillä viisauden opeilla käsittelemään kyseessä olevaa asia-sisältöä, vaan se pyrkii Herran avulla puhumaan vain sen, mitä yksin hänen pyhästä sanastaan voimme oppia. Olitpa uusi kävijä, tai jo aiemmin mukana ollut, oli hyvä kun tulit. Herra siunatkoon lukemisesi.

Vieras oppi ja outo elämä

Hengellisyys, se sellainen, joka elämään johtaa, on usein käsittämätöntä kun sitä tarkkaillaan, kuin puusta päin katsottuna. Pinnallisen kristillisyydenhän lähes kaikki hyväksyvät, jopa itse pimeyden ruhtinas sitä kiittelee. Aito kristillisyyden on paljon syvällisempää kuin vain jokin oppi tai aate. Se on jopa niin syvää ja valtavaa, ettei ihminen itsessään voi sitä käsittää muutoin kuin Jumalan Pyhän Hengen opastamana. Vain Henki tekee sen eläväksi.

Sitten menemmekin itse aiheeseen.

Apostoli Pietari kirjoittaa aidosti Hengellisille ihmisille näin: ”*Rakkaani, älkää oudoksuko sitä tulenpoltetta, jossa olette ja jossa teitä nyt koetellaan, ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa. Päinvastoin iloittaa sitä mukaa kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, jotta saisitte iloita ja riemuja myös hänen kirkkautensa ilmestyessä*”. (1. Piet. 4:12,13). Toisaalta apostoli Paavalin mukaan ”... *Jumalan valtakunta ei ole syömistä ja juomista vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. Joka tällä tavoin palvelee Kristusta, on Jumalalle mieluinen ja kelpaa myös ihmisille*”. (Room. 14:17,18). Mutta miten nämä kaksi eri opetusta saadaan sopimaan yhteen? Kyllä ne voidaan. Jälkimmäisessä tekstissä mainittu ”ilo” ei ole nimittäin aivan yksinkertainen asia. Jaakob kirjoittaa tästä: ”*Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona niitä monenlaisia koettelemuksia, joihin joudutte. Tehän tiedätte, että kun uskonne selviytyy koetuksesta, tämä kasvattaa teissä kestävyyttä. Ja kestävyys johtakoon täydelliseen tulokseen, jotta olisitte täydellisiä ja eheitä, ette vajaita miltään kohden*”. (Jaak. 1:2-4).

Herran tie on nyt vain sellainen, että jokainen uskova, joka pyrkii lähelle Herraa, joutuu hänen koulutettavakseen. Sitä ei voi mitenkään välttää. Sellainen koulu johtaa vääjämättömästi hengellisiin, henkisiin ja fyysisiin kärsimyksiin ja koettelemuksiin. Lihan on väistytävä Hengen tieltä. Hengelliskirjeessä on tähän neuvon, opetuksen ja kehotuksen sanat: ”*Te olette unohtaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: ”Poikani, älä halveksi Herran kuritusta äläkä menetä toivoasi, kun hän nuhtelee sinua. Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa. Hän ruuskii jokaista lasta, jonka ottaa huomaansa.” Kärsimys on teille kasvatusta; Jumala kohtelee teitä kuin lapsiaan. Mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat tulleet osallisiksi, niin te olette äpäriä ettekä laillisia lapsia. Meillä oli kurittajina maalliset isämme, ja heitä me kunnoitimme. Emmekö paljoka ennemmin olisi alamaisia henkien Isälle, että eläisimme? Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi*

parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kerta näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:5–11). Tämän tähden meitä siis kuritetaan ja annetaan monenlaisia kärsimyksiä ja ahdistuksia.

Meidät on kutsuttu sellaiseen vanhurskauteen, rauhaan ja iloon, joka johtaa myös kärsimykseen ja koettelemuksiin. Kyllä se oudolta kuulostaa, se sellainen, mutta niin Herran sana todistaa. Tärkeää on se, ettemme loukkaannu tällaiseen tiehen. Herra ei ole koskaan luvannut lapsilleen helppoa tietä, vaan: ” *Monen ahdistuksen kautta meidän on mentävä sisälle Jumalan valtakuntaan.* ” (Ap. t. 14:22).

Paavali kertoo korinttilaisista, kuinka paljon he olivat joutuneet kokemaan ahdistuksia, mutta kestäneet. ” *Huolimatta raskaista, ahdistavista koetuksista uskovien ilo oli niin ylenpalttinen, että he suuressa köyhydessäänkin olivat hyvin anteliaita* ” (2. Kor. 8:2).

Puhumme seuraavassa vielä ahdistuksista ja kärsimyksistä Raamatun sanoin. Psalmista: ” *Monet ahdistukset kohtaavat vanhurskasta, mutta Herra pelastaa hänet niistä kaikista* ” (Ps. 34:20).

Mooseksen kirjasta luemme: ” *Silloin me huusimme avuksi Herraa, isiemme Jumalaa, ja Herra kuuli huutomme ja näki meidän kärsimyksemme, ahdistuksemme ja kurjuutemme* ” (5. Moos. 26:7).

” *Pitäkää mielenne valppaana ja valvokaa. Teidän vastustajanne Saatana kulkee ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä, uskossa lujina! Tiedättehän, että veljenne kaikkialla maailmassa joutuvat kokemaan samat kärsimykset* ”. (1. Piet. 5:9), kirjoittaa apostoli Pietari.

Kaikkialla Raamatussa näkyy kärsimyksen maailma, johon uskovina joudumme – Kristuksen tähden. Jeesus puhui aikoinaan opetuslapsi Ananiaalle Sauluksesta, joka oli juuri kääntynyt, ja josta tuli sitten myöhemmin Paavali, Herran voimakas ase, pakanoiden apostoli: ” *Minä osoitan hänelle, kuinka paljon hän joutuu kärsimään minun nimeni tähden.* ” (Ap. t. 9:16). Myöhemmin Paavali itse todistaa seurakunnalle: ” *Tämän vain tiedän: joka kaupungissa Pyhä Henki vakuuttaa, että minua odottavat kahleet ja ahdinko* ” (Ap. t. 20:23). Ja tämä kaikki kohtasi Paavalia sen tähden, että hän oli tuo valittu ase viemään evankeliumia pakanoille. Kaiken oman Paavalissa oli väistyttävä. Siksi hän saattoi sanoa: ” *...Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.* ” (Gal. 2:19,20)

Minkähän vuoksi sinä kärsit – jos kärsit? Kaikella on tarkoituksensa. Mutta jos Jumala on suunnitellut sinulle jonkin tärkeän työn valtakunnassaan, valmistaudu kärsimyksien osallisuuteen. Mutta älä silti pelkää. Tämä tie on tosin täynnä kärsimyksiä ja vaivaa, mutta silti se on siunattu tie, jota kaikki Herran ihmiset ovat aikanaan kulkeneet matkalla ikikirkkauteen. Vanhoissa virsissä puhutaan paljon tämän tien matkalaisista.

Jeesuksen kanssa kärsimyskoulussa

Kärsimisellä on monta hyvää tarkoitusta. Ne tähtäävät johonkin suurempaan ja uuteen. Heprealaiskirje opettaa meitä tässä löytämään syytä, miksi meitä kuritetaan kovillakin kärsimyksillä: ” *Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kerta näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu.* ” (Hepr. 12:10,11). Tästä on nyt kysymys. Jos tahdomme päästä Jumalan pyhydestä osallisiksi, tarvitsemme lihallisuutemme vuoksi kovaakin kuritusta. Näin meistä voi tässä opinahjossa tulla vähitellen hengellisiä ihmisiä, emmekä ole enää lihan vallassa. Pääsemme osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä. ” *Kärsihän Kristuskin ainutkertaisen kuoleman syntien tähden, syytön syyllisten puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Hänen ruumiinsa surmattiin, mutta hengessä hänet tehtiin eläväksi.* ” (1. Piet. 3:18). ” *Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, ottakaa tekin aseksenne sama mieli - sillä se, joka on kärsinyt lihassa, on lakan-*

nut synnistä - ettette enää eläisi tätä lihassa vielä elettävää aikaa ihmisten himojen, vaan Jumalan tahdon mukaan.” (1. Piet. 4:1). Näin tulemme ristiinnaulituiksi Kristuksen kanssa.

Tästä on seurauksena myös hyvin ilmeellinen asia: *”Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää, jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita...”* (2. Tim. 2:12). Kun olemme osallisia Kristuksen kärsimyksistä ja kuolemasta, saamme elää hänen kanssaan ja kerran hallita valtoja ja voimia hänen kanssaan. Tuomitsemme kerran enkeleitäkin: *”Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä? Emmekö sitten voi tuomita maallisiakin asioita?”* Paavali muistuttaa (1. Kor. 6:3). Se kaikki on hyvin ihmeellistä.

Tämän vuoksi me kärsimme. Kun joku pääsee Kristuksen kanssa hänen kärsimyksiinsä, se on hengellistä siunausta. Sillä lailla kasvetaan häneen ja pois synnistä. Mutta kuka on tähän arvollinen? Hengellisistä pikkuvauvoista ei tähän ole. He kaipaavat vain vaipanvaihtajia ja tuttipulloa. Mutta ne jotka ovat kasvaneet Kristuksen tuntemisessa ja pitävät hänestä kiinni - maksoi se sitten kuinka paljon tahansa - ovat toista maata. Näin on ollut jo vanhan liiton aikana. Vanhan testamentin profeetan Jeesus Siirakin poika on kirjoittanut Siirakin kirjan. Sen kirjan toisessa luvussa, sen alussa, sanotaan näin: *”Poikani, jos antaudut palvelemaan Herraa Jumalaa, niin valmista sielusi koettelemuksiin. Pidä sielusi vilpittömänä, ole kestäväinen, äläkä ole hätäinen kovan onnen päivänä. Riipu kiinni hänessä, äläkä hänestä luovu, että viimein tulisit suureksi. Ota vastaan kaikki, mikä sinulle sallitaan, ja ole pitkämielinen nöyryyttävissä vaiheissa. Sillä kulta koetellaan tulesa ja otolliset ihmiset nöyryytyksen pätsissä. Usko häneen, niin hän ottaa sinut vastaan, pidä tiesi suorina ja pane toivosi häneen”*.

Aina on tiedetty, että Herran uskolliset palvelijat joutuvat kärsimyksien maailmaan näin itse Jeesuskin joutui. Jesaja ennusti: *”Hyljeksitty hän oli, ihmisten torjuma, kipujen mies, sairauden tuttava, josta kaikki käänsivät katseensa pois. Halveksittu hän oli, me emme häntä minään pitäneet”*. (Jes. 53:2). ja tuo ennustus toteutui ja hänestä kirjoitetaan sitten heprealaiskirjeessä: *”Vaikka hän oli Poika, hän oppi kuuliaisuuden siitä, mitä kärsi”* (Hepr. 5:8).

Jo Egyptissä Mooses kärsi Kristuksen tähden. *”Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen ”Kristuksen pilkan” suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi katseensa palkintoa kohti”*. (Hepr. 11:25,26).

Näin olemme Raamatun sanan kautta todenneet kuinka välttämätöntä on kärsimys. Vain siten matkaten pääsemme päämäärään, Jumalan kansan kotiin, taivaaseen ja tuotamme kunniaa Herrallemme jo täällä ajassa vaeltaessamme.

Emme voi tuottaa todellista hedelmää, elleimme ota vastaan Kristuksen kärsimyksiä. Meidän on tultava niistä osallisiksi. Paavali kirjoittaa: *”Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisen voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistumalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa.”* (Fil. 3:10). Tässä onkin luentomme pääaihe. Vain näin Paavali katsoi voivansa tulla Kristuksen kaltaiseksi. Niinpä mekin, jos olemme kärsineet Kristuksen kanssa, saamme kerran myös hallita hänen kanssaan. Tuotamme näin Kristus-hedelmää ja palvelemme Jumalaa Hengessä. Palkinto siitä on meille kerran sanoinkuvaamaton. Herran tie oli hänelle itselleenkin kärsimyksien ja tuskien tie.

”Kun pyydän päästä mä lähellensä, Suo kärsimystä Hän lapsellensa. Mutta ei pisaraakaan liikaa”, lauletaan hengellisessä laulussa. Juuri tästä on kyse Herran lähellä.

Älä siis rakas sisar tai veli ihmettele, jos joudut monenlaisiin kärsimyksiin. Ne vaikuttavat rangaistuksilta ja tuomioilta ja kyllä se osittain sitäkin on. *”Rangaistessaan Herra kuitenkin kurittaa meitä, jotta meitä ei yhdessä maailman kanssa lopullisesti tuomittaisi”* (1. Kor. 11:32).

Johanneksen ilmestyksessä Jeesus sanoo Smyrnan seurakuntalaisille: *”Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät pantaisiin koetukselle, ja teidän on oltava ahdistuksessa kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun”*. (Im. 2:10).

Usein sanotaan, ettei kärsimys jalosta. Olet sen sanonnan varmaan kuullut sinäkin. Tämä väite pitää monien kohdalla paikkansa. Toisille kärsimys kun vain lisää kovuutta ja katkeruutta. He eivät osaa pitää sitä Herran kouluna. Nuo ihmiset vihaavat kaikkea kärsimystä, mutta he vihaavat myös Totuutta, Totuuden Henkeä. Kuitenkin Jumala haluaa usein kärsimyksillä ajaa ihmistä luokseen. Tästä huolimatta moni ihminen joutuu vain kauemmas hänestä kohdatessaan vaikeuksia elämässään. He pakenevat yhä kauemmas rakastavaa isäänsä. ”Mitähän pahaa minä olen tehnyt kun Jumala minua näin rankaisee”, sanoo moni pintapuolinen ihminen. Ei kärsimyskoulu tällaista ole. Jos ajattelemme niin, että kun osaamme vaeltaa näennäisesti hyvää elämää, kärsimyksiäkään ei liiemmin ole. Vastaavasti kun teemme tyhmyksiä, Jumala siitä sitten rankaisee. Ei se asia noin ole.

Kärsimyksemme voivat olla kovin erilaisia. Jollakin on vaikeuksia jatkuvan heikon talouden kanssa, joku on menettänyt terveytensä ja painii siihen liittyvän epävarmuuden ja kivun vuoksi. Yhdellä on jo syntymäperintönä saadut kovin heikot hermot ja joutuu sen tähden elämään pelkojen maailmassa ja heikkoudessa. Monen ihmisen ahdinkona ovat ihmissuhteet ja hyljätyksi tuleminen. Läheisen puuttuminen ahdistaa ja on johtanut yksinäisyyteen. Syrjäytyminen ja alemmuuden tunto kiusaavat. Itsetunto voi olla niin alamaissa, ettei uskalla mennä muiden ihmisten joukkoon. Kärsimyseräimaita on todella monenlaisia. Jokaisella ihmisellä on jokin heikkous ja ahdistuksen kohde. Aivan terveitä ei olekaan, koska elämme synnin maailmassa. Ja mikä pahinta: synty asuu meissä. Tässä maailmassa on valtavasti kärsimystä. Emme voi sitä kaikkea ymmärtää. Kaikki korjaantuu vasta sitten kun luodaan uusi taivas ja uusi maa, jossa vanhurskaus asuu (2. Piet. 3:13).

Mutta kuka kärsimykset lähettää? Mistä kärsimykset tulevat? Jotain tietoa siitä on. Tällainen tieto tulee vaikkapa hurskaan Jobin kohtalosta. Hän oli hurskas Jumalan mies. Kun saatana oli jälleen kerran syyttämässä taivaassa Jumalan omia, Jumala puhui Jobista paholaiselle. ”Herra kysyi: *”Oletko pannut merkille palvelijani Jobin? Ei ole maan päällä toista hänen kaltaistaan, niin vilpitöntä ja nuhteetonta ja jumalaapelkäävää, ei ketään, joka niin karttaisi kaikkea pahaa.”* Saatana vastasi Herralle: *”Miksi ei Job olisi jumalaapelkäävä? Sinähän olet sulkenut hänet suojelukseesi, hänet ja hänen perheensä ja omaisuutensa. Olet siunannut kaiken mihin hän ryhtyy, ja hänen karjansa leviää yli maan. Mutta ojennapa kätesi ja tartu siihen mitä hänellä on. Saat nähdä, että hän kiroaa sinua vasten kasvoja!”* Herra sanoi Saatanelle: *”Hyvä on. Saat tehdä mitä haluat kaikelle mitä hänellä on. Mutta häneen itseensä et saa koskea.”* ” (Job 1:8–12). Tästä alkoi Jobin ahdinko ja kärsimyksien erämaa. Huomaamme, että Jobin kärsimykset olivat paholaisen työtä, mutta Jumala antoi siihen luvan ja salli sen tapahtua. Näin usein on. Jumala sallii meidän joutua kiusauksiin ja kärsimykseen. Olemme myös itse usein syyllisiä kärsimyksiimme. Teemme vääriä valintoja. Olemme kovin lihallisia. Emme luonnostamme ole Jumalalle kuuliaisia. Hänen täytyy viedä meidät usein kärsimysten erämaahan, jotta alkaisimme noudattaa hänen tahtoaan, ei lihan. On ero siinä, mitä Jumala tekee, ja mitä hän sallii. Joka tapauksessa ”*Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut*” (Room. 8:28). Kaiken kärsimyksen tarkoitusta emme voi kokonaan ymmärtää. Mutta eräs sen erinomainen piirre on se, että kiinnymme siinä enemmän Herraamme ja etsimme apua häneltä ja näin kasvamme Häneen ja alamme tuottamaan elämää, jota hän tahtoo, nimittäin hänen elämäänsä. Kärsimys voi vierottaa meidät maailmanmielisyydestä ja kaikesta sen pinnallisuudesta. Kun Herra antaa kärsimyksiä, hän haluaa silloin opettaa meitä vaikkapa rukoilemaan. Ihminen oppii rukoilemaan Hengessä ja totuudessa vasta silloin kun hän on kärsimyserämaassa. Siellä rapisee pois kaikki turha rukouselämästämme.

Herra murskaa meidät joskus särkyneiksi saviruukun murusiksi, kun hän haluaa rakentaa niistä käyttöönsä uuden ruukun. Rikottujen ruukkujen siruista syntyy taitavan savenvalajan jauhamana ja polttamana parhaat mahdolliset ruukut. Hän voi sitten ottaa ne ajallaan välineekseen jaloa käyttöä varten (Room. 9:21; 2. Tim. 2:21).

Herra ei ole kärsimyksissä suinkaan hylännyt meitä, vaikka meitä kovinkin hän koettelee. Meillä on myös lupauksen sana häneltä. ”*Autuas se mies, joka kestää koetuksen. Kun hänet on koeteltu, hän on saava elämän kruunun. Herra on sen luvannut niille, jotka häntä rakastavat*”.

”*Kuinka ylistämmekään autuaiksi niitä, jotka ovat pysyneet kestävinä! Olette kuulleet Jobin kestävydestä, ja Herran antaman lopputuloksen te tunnette. Herra on laupias ja armahtava.*” (Jaak. 1:12; 5:11), kirjoittaa apostoli Jaakob.

”*Heittäkää kaikki murheenne hänen kannettavakseen, sillä hän pitää teistä huolen*”, sanoo Pietari (1. Piet. 5:7).

Palmista luemme: ”*Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.*” (Ps. 50:15).

Kärsimykset ja ahdistukset ovat välttämättömiä. Omasta itsestäni tiedän, että ilman kärsimyserämaatani ei ainoatakaan luentoani olisi koskaan ilmestynyt. Tuskin olisin edes löytänyt uskoa elämäni. Silti on usein vaikeaa käsittää sitä, mitä kaikkea joudumme kärsimään. Kuitenkin minäkin olen yhä pystyssä ja jatkan työtäni. Olen toki monin rukouksin ja anoen pyrkinyt pääsemään eroon monista sairauksistani ja ahdingoistani, mutta ne ovat silti osittain ja edelleen kuormanani. Profeetta Jeremian sihteerin ja kirjojen kirjoittajan, Baarukin elämänvaiheet Herra antoi minullekin oppaakseni. Kaikkiin rukouksiimme ei Herra aina vastaa, koska nämä rukoukset eivät ole aina hänen tahdonsa mukaisia. Näin oli myös Baarukin elämässä. Luemme nyt tuon Jeremian kirjan 45. luvun.

”*Sana, jonka profeetta Jeremia puhui Baarukille, Neerian pojalle, kun tämä oli kirjoittanut nämä sanat kirjaan Jeremian sanelun mukaan Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, neljäntenä vuotena, kuului näin: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala, sinusta, Baaruk: Sinä sanot: 'Voi minua! Herra on lisännyt tuskaa kipuuni. Minä olen uupunut huokaamisesta enkä ole löytänyt lepoa.' Herra käski minun sanoa Baarukille: Näin sanoo Herra: Katso, minkä olen rakentanut, sen minä hajotan, ja minkä olen istuttanut, sen minä revin irti. Tämä koskee koko maata. Sinä pyydät itsellesi suuria. Älä pyydä! Sillä katso, minä tuotan onnettomuuden kaikelle lihalle, sanoo Herra. Mutta sinun minä annan pitää henkesi saaliinasi joka paikassa, minne menetkin.*”

Herra antoi minulle tämän tekstin, koska olin rukoillut pitkään Baarukin tavoin, jopa hänen sanoillaan. Baaruk oli ollut ahtaalla kärsimyksiensä tähden. Hän oli pyytänyt niitä pois. Nyt tuli vastaus Jeremian suulla. Baaruk oli pyytänyt liikaa. Herra ei voinut toteuttaa Baarukin toiveita. Herran Jumalan oli annettava kärsimykseen jatkaa työtään Baarukissa, koska kaiken lihan oli kuoltava myös tuossa miehessä. Jumala tulisi repimään alas kaiken sen mitä Baarukissa vielä oli. Mutta valtava asia tässä oli se, että Baaruk saisi säilyttää henkensä kaikissa elämänsä vaiheissa. Sitä ei Jumala riistänyt Baarukilta. Kärsimykset eivät saaneet tappaa Baarukia. Samalla tavoin Jumala varjeli Jobinkin elämän, vaikka hänkin joutui hirvittäviin ahdinkoihin elämässään.

Näin piti minunkin opetella sitä, että kaikkia kärsimyksiä ei Herra ota pois elämästämme. Emme kestä hyvää elämää. Kärsimykset pitävät meidät kaidalla tiellä. Kärsimykset vievät meitä lähelle Herraa.

Seuraavassa on lisää muutamia raamatunjakeita kärsimyksistä, kurituksesta ja niiden tarkoituksista:

”*Päätelen siis, etteivät tämän nykyisen ajan kärsimykset ole verrattavissa siihen kirkkauteen, joka on ilmestynvä meihin*” (Room. 8:18).

”*Jos me olemme ahdistuksessa, se on teille lohdutukseksi ja pelastukseksi. Jos taas saamme lohdutusta, sekin on teille lohdutukseksi ja vaikuttaa niin, että te kestätte samat kärsimykset, joita mekin kärsimme.*” (2. Kor. 1:7).

”*Mutta me näemme Jeesuksen kuolemansa ja kärsimyksensä tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöitynä*” (Hepr. 2:9).

Mitä meidän on hyvä oppia?

Ei kärsimyksissä sinällään ole mitään ihannoitavaa. Jumala tahtoo myös, että kärsiviä tuodaan pois kärsimysten yöstä. Ei kaikki kärsimys ole Jumalan tahdon mukaista. Herra haluaa edelleen, että sairaita parannetaan ja kuolleita sieluja herätetään. ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa” (Matt. 10:8). Ja kuitenkin: niin kuin ”näemme Jeesuksen kuolemansa ja kärsimyksensä tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöitynä”, myös me saavutamme kirkkauden ja kunnian, kun kestämmme kaiken sen, mitä on Hyvä Herra osaksemme suonut – nurkumatta.

Terve ei voi ymmärtää sairasta. Kärsimyksiä vailla oleva ei niitä halua elämäänsä. On mahdoton kertoa hyvävointiselle, mitä on olla sairauden, kipujen ja kärsimysten maailmassa. Korkeintaan joku hyväntahtoinen ihminen saattaa sanoa: ”on se tuo varmaan hankalaa elämää”. Jos olet ihminen, joka on kutsuttu kärsimään, tiedät jo paljon kärsimyksen maailmasta. Siinä maailmassa ihminen on usein hyvin yksinäinen. On sairauksia, joita ei voi lääketiede parantaa. Aina ihminen hakeekin ensiksi apua jostakin ammattiavun piiristä. Mutta voi olla niinkin, että kärsimys on sellaista, etteivät parhaatkaan auttajat voi auttaa. On vähitellen opittava etsimään apua Herralta. Vähitellen sielu alkaa kääntyä yksin Herran puoleen. Aluksi voi kyllä tuntua, ja joskus kauankin, ettei taivaasta vastata hätähuutoihisi. Tuntuu kuin taivaassa ei olisi ketään kotona. Myös Job koki aluksi niin. Hän moittii Jumalaa: ”Minä huudan sinua avuksi, mutta sinä et vastaa! Tässä seison, mutta sinä vain tuijotat minua. Sinä olet muuttunut julmaksi minua kohtaan, sinä vainoat minua väkevällä kädelläsi.” (Job 30:20,21). Tällaista voi ihminen kokea kärsimyksiensä uuvuttavassa helteessä. Rukoukset eivät tunnu nousevan kuin korkeintaan rukousskammion välikattoon asti. Kuitenkin koko ajan sinua tarkkaillaan taivaassa. Jokainen huokaus kirjataan ylös. Mutta ehkä nyt on vain koettelemisen aika. Sinulta kysytään nyt uskoa ja luottamusta. Vaikka Herra sanoo auttavansa pian, hänen tuo ”pian” on hieman eri asia kuin meidän ”pian”. Ajallaan Jumala varmasti auttaa. Hän haluaa sinun oppivan, että koettelematon usko on epävarma usko. On helppoa uskoa terveenä ollessaan. On helppo kerskailla kun hätä on kaukana. Tuolloin puhutaan usein ylisanoilla omasta uskosta. Tämä tällainen kaikki pitää riisua pois, että Jumala tulisi ainoaksi turvaksi hädän päivänä. Herra on liian suuri ja hänen aivoituksensa liian käsittämättömiä, että ilman rukoustaisteluja ja kasvamista hänen apunsa varaan, häntä ei voi mitenkään ymmärtää ja tuntea. Jeesuksen, joka oli sentään Jumalan Poika, piti kaikki tuo oppia, ennen kuin hänestä tuli kiusattujen ja kärsivien Vapahtaja. ”Hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, tehdä kärsimysten kautta heidän pelastuksensa päämies täydelliseksi” (Hepr. 2:10).

Vain kärsimyksiensä kautta tuli Jeesuksestakin täydellinen. Vain kaiken kärsimisen ja ahdistuksen läpikäytyään, hän kykeni saattamaan paljon lapsia kirkkauteen. Miksi siis meillä voisi olla helppo ja vaivaton tie? Joudumme kokemaan samat kärsimykset muiden Herran omien lailla. Ja niin Jeesuskin kärsi. Kun lähdemme Hänen seuraansa, saamme osaksemme myös hänen kärsimyksensä. ”Niin kuin Kristuksen kärsimykset tulevat runsaina osaksemme, samoin tulee Kristuksen kautta runsaana osaksemme myös lohdutus” (2. Kor. 1:5). Saamme myös Herralta runsaan lohdutuksen. Meidän Jumalamme on kaiken lohdutuksen Jumala. ”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala” (2. Kor. 1:4). ”Hän on rikas antaja kaikille, jotka huutavat häntä avuksi” (Room. 10:12).

Kerran kaikki selviää. Pian ollaan jo perillä. Siellä on suuri joukko, jota apostoli Johanneskin ihmetteli. Hän keskusteli tuosta joukosta enkelin kanssa. Enkeli kysyi tästä joukosta ensin Johannekselta, mutta: ”Minä vastasin hänelle: ”Herrani, sinä sen tiedät.” Hän sanoi minulle: ”Nämä ovat ne, jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppeleissään, ja hän, joka istuu valtaistuimella, levittää telttamajansa heidän ylleen. Ei heille enää tule nälkä eikä jano. Aurinko ei satu heihin eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, paimentaa heitä ja johdattaa heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala pyyhkii pois kaikki kyynelät heidän silmistään.”” (Ilm. 7:14–17). Aamen.